

Arrest

nr. 338 840 van 6 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2025.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE, loco advocaat E. VANDERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en aan wie internationale bescherming werd verleend in Duitsland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 14 januari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 12 mei 2017 de vluchtelingenstatus toegekend in Duitsland en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder (antwoorddocument van de Duitse asiendiensten; Duitse verblijfsvergunning; NPO, p. 5, 7).

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-16317, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van verzoekers individuele omstandigheden zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld.

Uit het AIDA rapport “Country Report Germany. Update 2023” van juni 2024 blijkt vooreerst niet dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Duitse onderdanen en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden (p. 226), dat zij op dezelfde wijze als Duitse onderdanen toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 232), onderwijs (p. 235) en sociale bijstand (p. 237). Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat zijn persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat hij een mensonwaardig leven leidde in Duitsland. Integendeel, hij verklaarde dat hij er gedurende 9 jaar heeft verbleven, hij er de Duitse taal heeft geleerd, hij tijdens zijn taallessen een uitkering heeft ontvangen van de Duitse autoriteiten en hij er tot september 2023 steeds werk en huisvesting heeft kunnen vinden (NPO, p. 5, 6, 8, 9).

Verzoeker houdt evenwel voor dat er zich in september 2023 bij de derde hernieuwing van zijn verblijfsdocumenten problemen voordeden. Hij verklaart dat een hernieuwing niet langer mogelijk was waardoor hij verstoken bleef van werk en huisvesting.

Verzoekers verklaringen kunnen echter niet zonder meer worden aangenomen. Vooreerst komen verzoekers verklaringen hierover niet overeen met de objectieve en actuele informatie die heden voorligt. Voormeld AIDA rapport van juni 2024 duidt immers aan dat verblijfsvergunningen moeten worden verlengd zolang de redenen die hebben geleid tot de eerste afgifte blijven bestaan. De vluchtelingenstatus, subsidiaire bescherming en de status van het zogenaamde 'uitzettingsverbod' (Abschiebungsverbot) dat de basis vormt van de nationale beschermingsstatus, moeten formeel worden ingetrokken door de BAMF, anders moet de verblijfsvergunning worden afgegeven en/of verlengd (p. 207). Verzoeker brengt in casu geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Het antwoorddocument van de Duitse asielautoriteiten d.d. 20 november 2023 geeft integendeel weer dat verzoeker nog steeds de vluchtelingenstatus geniet en dat stelt uitdrukkelijk dat deze niet werd ingetrokken (AD CGVS, map met landeninformatie).

Verzoeker brengt ook geen enkel schriftelijk bewijs bij van de Duitse autoriteiten dat aantoonde dat een hernieuwing van zijn verblijfsdocumenten geweigerd werd.

Aan zijn bewering dat een derde hernieuwing van zijn verblijfsdocumenten niet langer mogelijk was en hij hierdoor in precaire omstandigheden terecht kwam, hecht de Raad derhalve geen geloof.

Het komt te dezen aan de verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Duitsland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen op hem persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, zijn Duitse verblijfsdocumenten, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

6. Aldus kan er worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Het lijkt erop dat zijn verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Aanvullende nota

Verzoeker heeft op 17 september 2025 een aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met daarbij gevoegd mailverkeer tussen zijn advocaat en de Duitse ambassade in Brussel (stuk 1) en de dienst burgerzaken van het district Aurich (stuk 2).

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 september 2025 om 10.30 uur staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 staat onder eed en tolkt Tigrinya – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat de moeilijkheden om er zijn verblijfstitel te verlengen maken dat hij bij terugkeer naar Duitsland zal worden blootgesteld aan een risico op verregaande deprivatie, ook al heeft hij er in het verleden probleemloos kunnen verblijven. Uit correspondentie met de Duitse overheid blijkt dat hij er zal moeten kunnen beschikken over een woning, waarvoor een wachttijd van drie maanden geldt die hij zal moeten zien te overbruggen. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar een mededeling op de website van de Duitse asiendienst BAMF waaruit blijkt dat een bevestiging van de woonplaats door de verhuurder is vereist. Verzoeker was bij zijn vertrek uit Duitsland al dakloos en het is niet realistisch om van hem te verwachten dat hij bij terugkeer zal kunnen beschikken over een woonplaats. De normale duur van de procedure om een woning te verkrijgen bedraagt twaalf weken en aangezien niet blijkt dat hij, aangezien hij niet in het bezit is van een geldige Duitse verblijfstitel, hierop aanspraak zal kunnen maken, dreigt hij bij terugkeer naar Duitsland op straat te zullen moeten leven, wat strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker besluit dat dit alles er aanleiding moet toe geven de bestreden beslissing te vernietigen, zodat zijn situatie opnieuw kan worden onderzocht door verweerder. Verder bevraagd door de voorzitter, licht verzoeker toe dat hij momenteel verblijft in een opvangcentrum in Arlon. Hij werkt in Sint-Truiden, “in een soort fabriek, met mijn oranje kaart”. Gevraagd naar familie of vrienden in België of Duitsland, licht verzoeker toe dat hij in België een nicht heeft. In Duitsland had hij enkele vrienden, geen familie, maar met hen heeft hij geen contact meer. Het is immers al te lang geleden. Verzoeker wijst erop dat hij ook in België gedurende een jaar op straat heeft moeten leven. Hij wenst hier een beschermingsstatus te verwerven en gezinshereniging te bewerkstelligen, zodat hij hier een normaal leven kan leiden. Ook in Duitsland heeft hij naar de mogelijkheden tot gezinshereniging geïnformeerd, maar niemand wilde hem er daarbij helpen.”

6. Verzoeker brengt met voormeld betoog ter zitting geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die van aard zijn afbreuk te doen aan de grond in de beschikking van 3 juni 2025.

Verzoeker brengt via een aanvullende nota emailverkeer bij van de Duitse ambassade in Brussel (stuk 1) en van de dienst burgerzaken van het district Aurich (stuk 2). Uit deze stukken blijkt dat verzoekers advocaat zich in eerste instantie heeft gewend tot de Duitse ambassade in Brussel met de vraag op welke wijze verzoeker een Duitse verblijfskaart kan krijgen. Op 30 juli 2025 antwoordt de Duitse ambassade dat zij deze vraag niet kan beantwoorden en adviseerde zij contact op te nemen met de vreemdelingendienst van verzoekers laatste verblijfplaats in Duitsland: *“zij kunnen u vertellen wat zijn status is en of zij hem een nieuwe verblijfsvergunning kunnen geven”*. Op 27 augustus 2025 richt verzoekers advocaat zich daarop tot de dienst burgerzaken van het district Aurich, waar verzoeker zijn laatste woonplaats had in Duitsland. Op 17 september 2025 ontving zij het volgende antwoord: *“Opdat de heer [A.] een verblijfstitel in Duitsland kan verkrijgen of verlengen, moet hij zijn woonplaats in Duitsland hebben. Na de inschrijving van de woonplaats moet vervolgens een aanvraag worden ingediend.”* (vrije vertaling).

Zoals in punt 5 van de beschikking geduid, wordt geen geloof gehecht aan verzoekers bewering dat een derde hernieuwing van zijn verblijfsdocument niet langer mogelijk was. De Raad stelt in dit verband vast dat uit voormelde correspondentie nog steeds niet kan blijken dat verzoeker moeilijkheden ondervond om zijn Duitse verblijfsvergunning te verlengen. Het summiere antwoord van de dienst burgerzaken betreft een algemeen geformuleerd standpunt, waarin louter wordt meegedeeld dat het hebben van een woonplaats in Duitsland een voorwaarde is voor het verkrijgen of verlengen van een verblijfsvergunning. De verblijfsstatus van verzoeker zelf wordt nergens concreet nagegaan. Het schrijven gaat niet in op de individuele situatie van verzoeker en bevat geen enkele concrete aanwijzing dat zijn verblijfsvergunning daadwerkelijk is vervallen, laat staan dat de Duitse autoriteiten geweigerd hebben zijn verblijfsvergunning te verlengen.

Daarenboven bevestigt dit antwoord dat een verblijfsvergunning in beginsel wordt verlengd zodra de betrokkene een woonplaats in Duitsland heeft. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij tot aan zijn beweerde problemen in september 2023 om zijn verblijfsvergunning te hernieuwen, steeds over onderdak beschikte en een woning huurde. Volgens zijn verklaringen had hij pas na de beweerde weigering van de hernieuwing moeilijkheden om werk en huisvesting te vinden (NPO, p. 8-9). Aangezien verzoeker zelf aangeeft dat hij op het ogenblik van zijn hernieuwingsaanvraag wel over een

woonplaats in Duitsland beschikte en gelet op de bevestiging van de dienst Burgerzaken van het district Aurich dat in dergelijke omstandigheden een verlenging wordt toegestaan, kan nog steeds geen geloof worden gehecht aan zijn bewering dat de derde hernieuwing van zijn verblijfsdocumenten niet langer mogelijk was en hij hierdoor in precare omstandigheden terecht kwam.

De algemene informatie op de website van de Duitse asiendienst BAMF waaruit blijkt dat er na de aanvraag een behandelingstermijn is van 12 weken, is niet dienstig aangezien deze situatie niet op verzoeker van toepassing is. Verzoeker toont immers niet aan dat hij niet langer beschikt over een geldige Duitse verblijfsvergunning en derhalve in een gelijkaardige situatie zal terechtkomen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Duitsland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden. Verzoeker, die geen bijzondere kwetsbaarheid toont, in België werkzaam is en de Duitse taal spreekt, toont niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien.

Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat wordt aangegeven in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking.

7. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem al werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO